

Poeme despre Măgura Codlei

Poem despre Codlea

Câți kilometri sunt de la Tărlungeni până la Codlea?
 Câți kilometri sunt de la Gura Humorului până la Codlea?
 Câți kilometri sunt de la Roma până la Codlea?
 Câți kilometri sunt de la München până la Codlea?

Câți kilometri sunt de pe lună până la Codlea?
 Câți kilometri sunt de pe soare până la Codlea?

Și...

Câți kilometri sunt de la Braunau am Inn până la Codlea?
 Câți kilometri sunt de la Câmpia Mierlei până la Codlea?
 Câți kilometri sunt din 24 decembrie 1975 până la Codlea?
 Și câți kilometri sunt de când mă voi întoarce,
 dacă mă voi întoarce vreodată, până la Codlea?

Alt poem despre Măgura Codlei

Azi iar vrei să mă necăjești, Măgura Codlei?
 Îmi spui cum e vremea în Țara Prințeselor?
 Vreau să fiu cu tine vreau să fiu ca tine...
 Pozele mele se vor transforma în pozuci,
 ca să cuprindă depărtarea și dragostea.

Măgura Codlei, te iubesc!
 Te iubesc de-adevăratelea, m-aș bucura
 și dacă te-ai duce la mănăstire.

Dar cel mai mult m-ar bucura să fii soția mea,
 să fim una, să trăim o dragoste binecuvântată,
 pâna la moarte și dincolo de ea.

Măgura Codlei, e voie să-ți scriu poezii în sărbători?
 Dragostea mea nu doare. Dumnezeu vrea să fim împreună.
 Dumnezeu mă va ierta.

Oricum vei fi soția mea, Măgura Codlei.
 Oricum vom petrece restul vieții împreună.

Dă-mi un semn de dragoste.
 Spune-mi ce mai faci.

Poem despre Măgura Codlei

Te văd de pe fereastra casei părinților mei.
 Cum poți fi atât de rea cu mine, Măgura Codlei?
 De ce nu îmi răspunzi niciodată?
 De ce nu-mi spui dacă ți-au plăcut
 poeziile pe care ți le-am scris?
 Ce relație avem noi?
 Ce sunt cuvintele astea care s-au strâns între noi?
 De ce ești așa de rea cu mine când tu, de fapt, ești atât de
 bună?

Măgura Codlei, iubirea de tine s-a așezat în inima mea.
 Ești atât de departe de mine, dar eu te iubesc.
 Aș vrea să stau lângă tine în iarba primăverii
 și vântul să ne înfășoare cu tandrețe și tu
 să-mi spui cuvinte pline de dragoste.
 Voi pleca. Poate izbutesc să scap de tine, Măgura Codlei.
 Dar inima îmi spune că mă voi întoarce.
 Să ai grijă de brăduțul pe care ți l-am adus,
 Măgura Codlei. Să îl crești mare.
 Și încearcă să mă iubești și tu, pentru că
 tot ce ar fi trebuit să trăim împreună
 începe să se usuce în urma noastră.

Nou poem despre Măgura Codlei

De ce vrei să mă dai pe mâna poliției
pentru că ți-am adus un brăduț, Măgura Codlei?

I-ai arătat tatălui tău tot ce ți-am scris
înainte să îl pui să mă sune?

Să știi că azi chiar m-a prins poliția,
pentru că rulam prea tare, și mi-a trântit o amendă...

Nu crezi că sunt gândurile tale la mijloc, Măgura Codlei?

De ce nu îmi răspunzi? De ce
„nu vrei să ai de-a face cu mine?“

Ți-au arătat deja
urâțeniile pe care le-am scris?

De ce te aperi cu atâta înverșunare?

De ce nu mă iubești?

Cum mă vei răsplăti cândva
pentru toate astea?

Măgura Codlei, Sfântul Nicolae

Ai văzut ce frumos a nins
de Sfântul Nicolae, Măgura Codlei?

Și ai văzut opelul meu albastru
„întâmplător“ pe stradă?

De fiecare dată când văd ceva frumos
aș vrea să fiu cu tine și

nu trebuie să fac nimic
ca să te gălesc.

Măgura Codlei, am fi putut să admirăm
prima ninsoare împreună...

Măgura Codlei!
Măgura Codlei!
Măgura Codlei!

N-o să mai auzi bâzâielile mele.
Sunt la aproape 400 de kilometri de tine.

Dar cum o să te uit, Măgura Codlei?
Ești gingașă ca poza unui copilăresc sărut.

Ești ruptă din real!

Ești ieșită din comun! Ca dragostea!

N-o să mai facă Dumnezeu să ne vedem
„întâmplător“, pe stradă...

Măgura Codlei, când o să înțelegi
că Dumnezeu vrea să fim împreună?
Eu nu am nicio contribuție în povestea asta.
M-am lăsat dus de Dumnezeu
și am ajuns să te iubesc.

Ar vrea să mă vadă o fată de la Vaslui
și alta de la Galați. Dar eu
vreau să te văd numai pe tine.

Asta e dragoste adevărată!
De la Dumnezeu!
Iar Domnul nu-și bate joc de mine!

Dacă ți-ai deschide inima și ai urma Voia Sa
te-ai îndrăgosti și tu de mine...

Măgura Codlei, iubirea nu doare!
Măgura Codlei, Dumnezeu îmi umple inima
când te gândești la mine!

Nu simți și tu așa?

Poți să spui „da“?

Măgura Codlei,
dragostea mea.

Măgura Codlei, nu mă uita

Măgura Codlei, nu mă uita...
Când va îngheța și ultima brândușă,
Măgura Codlei, iubita mea,
tu să mă aștepti lângă ușă...

Când vor îmboboci clopoțeii,
să nu mă uiți! Să mă strângi bine,
când se vor ridica din omăt ghiociei,
cu mâinile sufletești, lângă tine.

Când vor râde toate florile în soare,
Măgura Codlei, iubita mea,
să nu mă risipești în acea splendoare,
Măgura Codlei, nu mă uita.

Măgura Codlei, dragostea mea

Când se vor deschide lalelele, când vor înflori crinii,
zâmbetul tău mă va atinge iar, dureros de ușor,
cum atinge vântul toamnei, rătăcind, trandafirii,
iar o să simt că trăiesc și că mor...

Când se va apropia soarele, când se vor rostogoli
pe câmpii mărăcinii, vom culege rodul acestei iubiri,
florile? spinii? Abia atunci, dragostea mea, draga mea,
vom vedea dacă viețile noastre se pot înmănunchea.

Când se vor încălzi pietrele,
când se vor îmbrăca pini,
când se vor tulbura apele,
când se vor curăța de pomezi arlechinii...

Măgura Codlei, dă-mi un pui de speranță

Cât aș vrea să îmi dai un pui de speranță!
Să îmi zâmbești, cum mi-ai zâmbit în a bisericii stanță...
Să-ți întinzi brațele spre mine cu iubire
și să simt că vrei să mă ai mereu lângă tine...

Să te adulmec, să te strâng, să te iubesc într-un mod diferit...
Cât aș vrea ca această floare a munților să îmi sară de gât!
Cât aș vrea ca această floare înmiresmată să se deschidă

înaintea mea!

Cât aș vrea!... Cât aș vrea!... Cât aș vrea!... sufletul să ți-l pot
îmbrățișa!

Măgura Codlei, mereu...

Aș vrea să îmi dea Dumnezeu
o viață și-o moarte alături de tine,
iar floarea cea blândă a surâsului tău
să fie mereu lângă mine.

Tu, floare gingașă, căprioară a munților,
roagă-te pentru mine Lui Dumnezeu
să mă ia cu tine în cetele sfinților,
ca să fiu lângă tine mereu.

Măgura Codlei, ultimul vals...

Taică-miu mă tot cheamă de Crăciun, dar mă codesc,
am mai văzut o dată filmul, de Sfântul Nicolae,
o să vin, o să apari iar în calea mea, o să simt că te iubesc,
că fără tine sunt rece, singur și necăjit ca o ploaie...

De ce să vin, Măgura Codlei, dacă tu nu mă iubești?
Și... ce aş putea să îi dau eu fotografi de îngeri care ești?
Ce să-ți promit în niște serenade închipuite sub ale tale
ferești?

Că o să te fac să suferi atroce, până o să te mântuiești?!
Ce vreau să fac?! Să mai trag de viața asta ca de o gumă de
mestecat?

Să te prind în dragostea mea ca un fluture înfipt cu un ac?...
Râzi în soare, Măgura Codlei, că ai scăpat!
Nu aş fi fost decât al tuturor necazurilor tale capac...

Bucură-te, ca un om care a trecut la câțiva centimetri de
izbitura trenului,
Bucură-te, căci ai auzit șuieratul înfiorător al morții care se
deghizase în dragostea mea,
Bucură-te, ca o gazelă răpăind în savană, care a scăpat dintre
ghearele tigrului,
ca o pasăre fragilă care s-a întors nevătămată în colivia în care
plutea, se ascundea.

Rămas bun, umbră gingașă care ai trecut pe la marginea vieții
mele paradite!
Rămas bun, Ionuca cea frumoasă, Măgura Codlei, poezie!
Nu-ți spun „Adio”, prințesă a prințeselor de hârtie! Îți spun
„Ia aminte!”
Roagă-te ca Domnul să mi te scoată cu totul din minte!

A doua cerere de prietenie pentru „fata de la grădiniță”

Dumnezeu îmi arată ce e cu tine.
Eu aş putea să înțeleg toate necazurile tale,
eu aş putea să te sprijin în drumul spre Bine,
aş putea să te ajut să primești vindecare...

Dacă m-ai ajuta și tu, dacă mi-ai vorbi,
dacă ai rupe tăcerea asta apăsătoare...
Dacă ai vrea să fim prieteni, ca doi copii
care se joacă împreună în soare.

Astra / 1-2 / 2012

Suferință

Maternitate